

ливадитѣ. Другиятъ стана, пипаше съ ржка по челото си, после самъ се засмѣ и съгледа зеленоокото момче. Окарината спрѣ изведнажъ. Двамата мжже се спогледаха. Единиятъ се засмѣ, засмѣ се и другиятъ.

— Хубава пѣсенъ, а?

— Чудна пѣсенъ!

— Така свирѣхъ нѣкога по хората.

— Колко скачахъ, като свирѣше тогава ти!

Двамата наведоха очи. После единиятъ се обърна къмъ момчето съ окарината.

— Откъде си, момче?

— Оттука съмъ.

То се готвѣше да си върви, но другиятъ го повика при себе си.

— Златна свирка имашъ. Кой те научи?

— Никой.

— Кой те прати насамъ?

— Господъ — тихо отговори момчето.

— Какво приказвашъ, хей! — викнаха и двамата.

— Приказвамъ истината. Господъ ми каза: иди да свиришъ по свѣта, весели съ пѣсенъта си и добритѣ и лудитѣ. Така ми каза. Двамата се спогледаха учудени. Единъ рече:

— Ние отъ кои сме?

— Отъ лудитѣ. Защо се биете?

— Де да зная — каза единиятъ и погледна другия.

— И азъ не зная — отговори този.

Момчето засвири пакъ своята проста, весела пѣсенъ и тръгна по полето.

Двамата яки мжже седнаха на окосената трева, мълчаливо се гледаха, после единиятъ извади кожена кесия съ тютюнъ, измъкна отъ пазвата си пръстена луличка и запуши. Изведнажъ се сѣти, погледна виновно другия и му подаде тютюна:

— Запуши. Хубавъ тютюнъ.

Тоя напълни своята луличка, дръпна нѣколко пжти, димътъ леко се стопи. И каза: